

Rafał Klóska

Uniwersytet Szczeciński
Wydział Zarządzania i Ekonomiki Usług
e-mail: rafal.kloska@wzieu.pl

Regiony w Polsce i ich rozwój w ujęciu taksonomicznym

Kody JEL: O18, C19, R59

Słowa kluczowe: region, rozwój, analiza statystyczna, taksonomia

Streszczenie. Na procesy rozwoju regionów wpływa wiele czynników i uwzględnienie ich pełnej listy nie jest możliwe z powodu merytorycznej złożoności tej kategorii ekonomicznej oraz braku odpowiednich informacji statystycznych. Z uwagi na daleko idącą syntezę wielowymiarowej problematyki rozwoju właściwy jej pomiar, zwłaszcza w wymiarze terytorialnym, wymaga starannego doboru wskaźników, przy czym zagadnienia tego nie rozwiązano dotychczas w sposób jednoznaczny i w tego typu badaniach zestawy mierników stanowią kompromis między przesłankami merytorycznymi a możliwościami informacyjnymi baz danych. Potrzeba rozpoznania i monitorowania tego zagadnienia sprawia, że kwantyfikacja jest jednak możliwa, ale niejednoznaczna. Celem artykułu jest przedstawienie aktualnego statystycznego obrazu rozwoju regionów w Polsce.

Wprowadzenie

Zasadniczym problemem podjętych badań jest dobór i wybór określonych charakterystyk, dzięki którym skwantyfikowane zostanie tytułowe zagadnienie. Pojęcia abstrakcyjne i formułowane w sposób ogólny identyfikatory rozwoju, zwłaszcza w wymiarze terytorialnym, wymagają bowiem uszczegółowienia. Należy zatem najpierw wskazać, potem zidentyfikować (przez zebranie wiarygodnych, kompletnych i porównywalnych danych statystycznych) i w dalszej

kolejności zastosować starannie wybrany zestaw mierników, a brak jest powszechnie uznanych, uniwersalnych rozwiązań w tym zakresie. W statystyce i analizach ekonomicznych – na co wskazuje C. Bywalec (Bywalec, 1991, s. 5–14) – wskaźnik, rozumiany jako liczba, czyli wielkość absolutna wyrażająca natężenie (rozmiar) jakiegoś zjawiska lub też iloraz dwóch różnych wielkości, często jest utożsamiany z miernikiem i na ogół oba te terminy używane są zamiennie jako synonimy, mimo że posługiwanie się pierwszym z nich (wskaźnikiem) jest zwykle bardziej adekwatne w rozważaniach teoretycznych i metodycznych, a drugim (miernikiem) – w badaniach empirycznych, operując już konkretnymi wielkościami wskaźnika (cechy diagnostycznej). Z. Szymła zwraca uwagę, że złożony charakter zjawisk społeczno-gospodarczych, występujących w procesach rozwoju regionów, wymaga wykorzystania różnych symptomów tego zagadnienia, które powinny odzwierciedlać wszystkie istotne cechy, pozwalając na dokonywanie kwantytatywnych ocen (Szymła, 2005, s. 105). Kompleksowe podejście jest zatem skomplikowane, a dodatkową trudnością jest brak lub ograniczona dostępność rzetelnych danych statystycznych. S. Wydymus podkreśla przy tym, że w tego typu badaniach występuje wiele uproszczeń i uogólnień, bowiem stosowanie tej samej listy cech diagnostycznych dotyczących różnych dziedzin oznacza przyjmowanie założenia, że każdy analizowany region charakteryzuje się taką samą specyfiką rozwoju czy też strategią podejmowanych decyzji mimo różniących je często uwarunkowań (Wydymus, 1984, s. 38–39). Dodatkowo R. Czyżycki wykazał, że nawet przy takim samym zbiorze zmiennych diagnostycznych stosowanie różnych metod badawczych determinuje najczęściej odmienne końcowe wyniki określające poziom rozwoju badanych regionów (Czyżycki, 2012, s. 15–22).

W obliczu poruszonych dylematów wyjaśnienie tytułowych określeń stanowiło punkt wyjścia do sprecyzowania obszaru badań niniejszego artykułu. Z kolei wyniki przeprowadzonej analizy statystycznej poprzedzone zostały zagadnieniami metodycznymi. Za cel obrano bowiem przedstawienie aktualnego obrazu rozwoju regionów w Polsce w ujęciu taksonomicznym.

Pojęcia wstępne

Według *Słownika języka polskiego PWN* „rozwój” należy rozumieć jako proces zmian i przechodzenia do stanów lub form bardziej złożonych lub pod pewnym względem doskonalszych, a także jako sposób rozwijania się zdarzeń w czasie (*Rozwój*, 2018). J. Kotlińska podkreśla jego ewolucyjny i postępowy charakter kojarzony z czymś nowym, ulepszonym, o wyższej jakości i większych możliwościach (Kotlińska, 2011, s. 279). R. Janikowski uwypukla teleologiczny aspekt procesu ciągłych zmian ukierunkowanego na realizację ostatecznego celu, jakim powinno być zwiększenie jakości życia i dobrostanu ludzi (Jani-

kowski, 2010, s. 11). Ekonomiczne¹ postrzeganie rozwoju przedstawił S. Korenik, ujmując go jako procesowy całokształt zmian gospodarki jakościowych i ilościowych, będących bezpośrednią konsekwencją wzrostu gospodarczego (Korenik, 2004, s. 11). Podobne podejście prezentują T. Kudłacz i M. Grzebyk, którzy przez rozwój, w najprostszym ujęciu, rozumieją proces pozytywnych zmian obejmujących wzrost ilościowy i postęp jakościowy, gdzie aspekt ilościowy obejmuje pojęcie wzrostu gospodarczego, czyli powiększania rozmiarów produkcji dóbr i usług, dochodu narodowego itp., a jakościowy – dotyczy przekształceń struktur społeczno-gospodarczych, w wyniku których nabierają one nowych cech własności (Kudłacz, Grzebyk, 2002, s. 89). A. Pike, A. Rodriguez-Pose i J. Tomaney zwracają uwagę, że historycznie przeważający, przy definiowaniu rozwoju, aspekt gospodarczy poszerzany jest, choć bardzo nierównomiernie, o inne aspekty, w tym: społeczny, ekologiczny, polityczny czy kulturowy (Pike, Rodriguez-Pose, Tomaney, 2007, s. 1255).

Interdyscyplinarność określenia „region”, stanowiącego przedmiot zainteresowania licznych dyscyplin naukowych, jak też różnice wynikające z charakteru ekonomii, ekonomiki regionalnej czy finansów samorządowych, ale i geografii ekonomicznej, planowania przestrzennego, socjologii, etnografii czy innych, sprawiają, że inaczej region postrzega geograf, politolog, socjolog czy ekonomista (Małachowski 2007, s. 54–55):

- a) pierwszy z wyżej wymienionych ujmuje region jako względnie jednorodną wewnątrznie część powierzchni geograficznej, różniącą się od terenów przyległych takimi cechami środowiska geograficzno-przyrodniczego, jak ukształtowanie terenu, jakość gleb, rodzaj klimatu i inne;
- b) drugi różnicuje region, wyróżniając m.in. odrębność opcji politycznych, stopień popularności określonych doktryn, autonomię w ramach państwa federalnego, akceptację przyjętego podziału administracyjnego czy też skuteczność władz regionalnych;
- c) trzeci traktuje region jako synonim regionalnej zbiorowości, czyli zintegrowanej społeczności ludzkiej o mniej lub bardziej rozwiniętym poczuciu odrębności, emocjonalnie związanej z tzw. małą ojczyzną;
- d) ostatni rozumie region przede wszystkim jako obszar o określonej specjalizacji gospodarczej wynikającej ze sposobu wykorzystania wewnętrznych i zewnętrznych zasobów ekonomicznych oraz przepływu czynników wzrostu, takich jak: kapitał, siła robocza, nowe technologie, informacje i inne.

Etymologicznie termin ten wywodzi się z łacińskiego słowa *regio*, *regionis*, które można tłumaczyć w dwojaki sposób, a mianowicie jako ruch w określonym kierunku lub jako przestrzeń, a właściwie jako kierunek wyznaczający

---

¹ Należy bowiem pamiętać, że rozwój jako wieloznaczny termin występuje też na gruncie innych nauk, np.: filozofii, biologii, psychologii czy socjologii.

obszar (okolicę, krainę, dzielnicę), przy czym to drugie podejście stało się bardziej popularne i ze względu na powszechną akceptację słowo „region” funkcjonuje obecnie w wielu krajach i językach (Korenik, 1999, s. 9). *Encyklopedia popularna PWN* określa region jako „umownie wydzielony, względnie jednorodny obszar odróżniający się od terenów przyległych określonymi cechami naturalnymi lub nabytymi; różni się regiony fizycznogeograficzne (np. klimatyczne, glebowe) i gospodarcze (np. rolnicze oraz przemysłowe, zwane okręgami), a także gospodarczo-administracyjne, będące obiektem planowania i zarządzania” (*Region*, 2018).

Większość badań statystycznych prowadzona jest z wykorzystaniem istniejących struktur ustalonych drogą legislacyjną i dlatego region często traktowany jest jako określony obszar o zasięgu wyznaczonym arbitralnie przez ustalone granice administracyjne (Młodak, 2006, s. 11). Region jest zatem podstawowym elementem układu regionalnego kraju. Mimo że niekiedy mogą występować różnice terytorialne między regionem administracyjnym (stanowiącym elementarną jednostkę podziału państwa) a regionem ekonomicznym (ściśle wyznaczonym obszarem kraju, stanowiącym kompleks gospodarczy o określonym profilu czy specjalizacji, z wyodrębnionym centrum administracyjno-gospodarczym decydującym o rozwoju i funkcjonowaniu danego regionu) to, m.in. z uwagi na dostępność danych statystycznych, dla Polski podstawowym poziomem regionalnym jest województwo. Podkreślają ten aspekt m.in. J. Paradyś (2012, s. 191), D. Strahl (2005, s. 18) czy A. Szewczuk (2010, s. 86).

Rozumienie pojęć „rozwój” i „region” pozwala zastanowić się nad szerszym określeniem, jakim jest rozwój regionów czy inaczej rozwój regionalny. Warto w tym miejscu zauważyć, że rozwój regionu dotyczy konkretnego regionu i jest węższym pojęciem niż rozwój regionalny, który rozpatrywany jest w odniesieniu do większego obszaru (np. kraju) obejmującego podział na regiony. W literaturze przedmiotu już wielokrotnie podejmowane były próby definiowania tego zagadnienia, mimo że nie można tego uczynić w sposób jednoznaczny, bowiem termin ten jest pewnego rodzaju skrótem myślowym obejmującym złożone spektrum zjawisk gospodarczych, społecznych i przestrzennych (Brol, 2006, s. 13). Dorobek naukowy w tym zakresie jest dziś bardzo bogaty, a w świetle przeprowadzonych studiów literaturowych i własnych przemyśleń rozwój regionalny można postrzegać jako złożoną kategorię ekonomiczną opisującą – rozpatrywany zwykle na podstawowym poziomie regionalnym – proces ciągłych zmian społeczno-gospodarczych określonych przestrzeni, obejmujących wyodrębnione regiony, zmierzających do poprawy istniejącego stanu z punktu widzenia przyjętych kryteriów.

Obszar i metodyczne podstawy badań

Na potrzeby niniejszego artykułu – jak czyni to większość badaczy – region w Polsce utożsamiany jest z każdym z szesnastu istniejących województw, a analizie poddano wszystkie obiekty, czyli całą zbiorowość. Nie ma tym samym potrzeby rozpatrywania ewentualnych własności stochastycznych zbioru obserwacji. Przeprowadzona szeroka dyskusja naukowa na temat kwantyfikacji obszaru badawczego oraz rozważania metodyczne w tym zakresie (Klóska, 2015) doprowadziły do wyspecyfikowania – przy dostrzeganych dziś ograniczeniach – zmiennych diagnostycznych (tab. 1). W konsekwencji zastosowanego podejścia sześć pierwszych wskaźników (oznaczonych symbolami $R_1 - R_6$) opisuje wymiar społeczny, pięć kolejnych ($R_7 - R_{11}$) – wymiar gospodarczy, a siedem ostatnich ($R_{12} - R_{18}$) – wymiar środowiskowy, które rozpatrywane łącznie pozwalają na w miarę kompleksowy opis rozwoju regionalnego w Polsce.

Tabela 1

Wskaźniki rozwoju regionów w Polsce

Symbol wskaźnika	Określenie wskaźnika
R ₁	Zgony niemowląt na 1000 urodzeń żywych
R ₂	Wskaźnik zagrożenia ubóstwem relatywnym (%)
R ₃	Liczba studentów szkół wyższych na 10 tys. ludności
R ₄	Stopa bezrobocia rejestrowanego (%)
R ₅	Liczba ofiar śmiertelnych w wypadkach drogowych na 100 tys. mieszkańców
R ₆	Zużycie wody na potrzeby gospodarki narodowej i ludności ogółem (hm ³) na 10 tys. ludności
R ₇	PKB (ceny bieżące) na 1 mieszkańca w zł
R ₈	Udział nakładów podmiotów gospodarczych w nakładach na działalność B+R ogółem (%)
R ₉	Liczba nowo zarejestrowanych podmiotów gospodarki narodowej w sektorze prywatnym na 10 tys. ludności
R ₁₀	Pracujący na 1000 ludności
R ₁₁	Nakłady inwestycyjne ogółem (ceny bieżące) na 1 mieszkańca w zł
R ₁₂	Odsetek ludności korzystającej z oczyszczalni ścieków (%)
R ₁₃	Lesistość (%)
R ₁₄	Recykling odpadów opakowaniowych (%)
R ₁₅	Udział gruntów zdewastowanych i zdegradowanych wymagających rekultywacji w powierzchni ogółem (%)
R ₁₆	Udział odpadów (z wyłączeniem komunalnych) poddanych odzyskowi w ilości odpadów wytworzonych w ciągu roku (%)
R ₁₇	Udział produkcji energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych w produkcji energii elektrycznej ogółem (%)
R ₁₈	Zużycie energii elektrycznej na 1 mln zł PKB (GWh)

Źródło: opracowano na podstawie: Klóska, 2015, s. 133.

Prezentowane wyniki badań są kontynuacją wieloletnich analiz statystycznych prowadzonych w Katedrze Metod Ilościowych Wydziału Zarządzania

i Ekonomiki Usług Uniwersytetu Szczecińskiego w zakresie rozwoju regionalnego. To wielowymiarowe zagadnienie jest często podstawą opisu i oceny zbioru jednostek taksonomicznych, a za dwa główne zadania badawcze przyjmuje się zwykle porządkowanie liniowe i grupowanie. Pierwsza z wymienionych czynności poznawczych pozwala analizowanym obiektom nadać hierarchię od „najlepszego” do „najgorszego”, a druga – podzielić wyjściowy zbiór na grupy obiektów do siebie podobnych pod względem przyjętych cech. Z naukowego punktu widzenia oba zadania są równie ważne i umożliwiają uzyskanie cennych informacji, ale w praktyce bardzo popularne jest sporządzanie różnego typu rankingów, czemu służą rezultaty porządkowania liniowego. Konfrontuje się je niekiedy z wynikami innych analiz, ale należy mieć przy tym świadomość, że porównań można dokonywać jedynie wtedy, gdy dotyczyć one będą nie tylko tego samego merytorycznego przedmiotu badań, ale też tej samej listy zmiennych diagnostycznych oraz zastosowanych metod taksonomicznych. W innym przypadku porównywanie rezultatów różnych opracowań jest nieuprawnione i może prowadzić do błędnych wniosków.

Rezultaty badań przedstawione w artykule mają charakter statyczny (a nie dynamiczny) i dotyczą ujęcia częściowego (a nie całościowego), w którym obiekty (województwa w Polsce) rozpatrywane są przez zestaw zmiennych z tabeli 1 w konkretnej jednostce czasu (z założenia mają odzwierciedlać aktualny stan), co pozwala zrealizować postawiony cel, jakim jest statystyczny obraz regionów w naszym kraju pod względem rozwoju². Na potrzeby porządkowania liniowego jako syntetyczny miernik rozwoju (SMR) w badaniu zastosowano znaną i metodycznie zbieżną z Sumarycznym Indekssem Innowacyjności (SII), powszechnie wykorzystywanym w nomenklaturze unijnej (*European Innovation Scoreboard*, 2017), pomnożoną przez sto średnią arytmetyczną z nieważonych zmiennych diagnostycznych sprowadzonych do porównywalności przez unitaryzację zerowaną. Wysokie wartości większości rozpatrywanych cech (stymulant) są pożądane, a destymulantami jest jedynie siedem z nich, oznaczonych jako: R₁, R₂, R₄, R₅, R₆, R₁₅ i R₁₈.

Wyniki badań własnych

Aktualny³ statystyczny obraz rozwoju regionów w Polsce pod względem przyjętych w tabeli 1 18 zmiennych diagnostycznych powstał w konsekwencji prze-

---

² Ujęcie całościowe o charakterze dynamicznym z zakresu wcześniejszych lat można znaleźć w: Klóska, 2015.

³ Według stanu na dzień 12.01.2018 r. Naturalne jest, że dostępne publicznie dane statystyczne mają opóźnienie czasowe o przynajmniej rok. W okresie sporządzania artykułu z przyjętych do badania osiemnastu zmiennych diagnostycznych (por. tab. 1) za 2016 rok znane i dostępne były rzeczywiste informacje dla 12 wskaźników, a dla pozostałych sześciu przyjęto dane za ostatni dostępny rok, co jest zbieżne z powszechnie stosowanym podejściem w badaniach unijnych (np. *European Innovation Scoreboard*).

prowadzonych badań empirycznych. Wartości pierwotne wykorzystanego SMR pozwoliły uporządkować województwa w Polsce, a otrzymane rezultaty ujęto odpowiednio w tabeli 2.

Tabela 2

Wyniki porządkowania liniowego rozwoju regionów w Polsce

Województwo	Stan na koniec 2016 roku	
	Wartość pierwotna SMR	Pozycja w rankingu
dolnośląskie	54	4
kujawsko-pomorskie	43	11
lubelskie	35	15
lubuskie	51	6
łódzkie	42	13
małopolskie	60	3
mazowieckie	63	2
opolskie	43	12
podkarpackie	49	8
podlaskie	53	5
pomorskie	67	1
śląskie	51	7
świętokrzyskie	26	16
warmińsko-mazurskie	39	14
wielkopolskie	46	10
zachodniopomorskie	49	9

Źródło: opracowanie własne na podstawie danych GUS.

Na podstawie informacji zawartych w tabeli 2 można zauważyć⁴, że pod względem rozwoju regionów w Polsce (w kontekście przyjętych zmiennych) liderem jest województwo pomorskie, a za nim mazowieckie; na podium jest też małopolskie. Ostatnie i przedostatnie miejsca w prezentowanym rankingu zajęły odpowiednio województwa: świętokrzyskie i lubelskie. Warto też podkreślić znaczną różnicę w rozwoju najlepszego i najslabszego regionu, na co wskazują otrzymane wartości taksonomicznego miernika SMR.

Podsumowanie

Regiony w Polsce i ich rozwój są przedmiotem dyskusji naukowych wielu osób zajmujących się tą problematyką. Wielowymiarowość tego zagadnienia powoduje jednak, że trudno oczekiwać jednoznacznych rozwiązań, bowiem można je

⁴ Warto w tym miejscu dodać, że prezentowane wyniki są zbieżne z uzyskanymi dla wcześniejszych lat (Klóska, 2015), kiedy to pozycja lidera niekiedy należała do województwa mazowieckiego, a innym razem do pomorskiego.

rozpatrywać na wiele sposobów i poruszać różne aspekty. Niewątpliwie jednak do opisu, poza niezwykle ważnymi rozważaniami teoretycznymi, wskazane jest wykorzystywanie dużych możliwości metod ilościowych, dzięki którym charakterystyka staje się bardziej kompleksowa. Zastosowanie określonych narzędzi wielowymiarowej analizy statystycznej (WAS) pozwala uporządkować województwa w Polsce według poziomu ich rozwoju. Zasadniczym problemem jest jednak kwantyfikacja obszaru badawczego, która napotyka wiele problemów zarówno metodycznych, jak i braku lub ograniczonej dostępności określonych danych statystycznych. W artykule wskazano i zastosowano pewne mierniki pozwalające na w miarę kompleksowy opis rozwoju regionalnego w Polsce i zobrazowano jego aktualny stan. Dalej należy prowadzić przede wszystkim prace nad opracowywaniem i rozwijaniem określonych wskaźników, które udoskonalą zestawy mierników wykorzystywane do charakterystyki rozpatrywanej kategorii ekonomicznej. Przy dostrzeganych obecnie ograniczeniach pomiar jest jednak możliwy, czego przykładem są zaprezentowane wyniki badań empirycznych. Aktualność podjętej tematyki powoduje, że analizy w tym zakresie będą kontynuowane.

Bibliografia

- Brol, R. (2006). Rozwój regionalny jako kategoria ekonomiczna. W: D. Strahl (red.), *Metody oceny rozwoju regionalnego* (s. 13). Wrocław: Wydawnictwo Akademii Ekonomicznej im. Oskara Langego we Wrocławiu.
- Bywalec, C. (1991). Zasady i kryteria doboru wskaźników w badaniach społecznych. *Zeszyty Naukowe Akademii Ekonomicznej w Krakowie*, 359, 5–14.
- Czyżycki, R. (2012). Badanie rozwoju społeczno-gospodarczego województw – wpływ metodyki badań na uzyskane wyniki. *Zeszyty Naukowe Wyższej Szkoły Bankowej w Poznaniu*, 42, 15–23.
- European Innovation Scoreboard. Methodology Report* (2017). Belgium: European Union.
- Janikowski, R. (2010). *Wymiary zrównoważonego rozwoju*. Wrocław–Poznań: Wydawnictwo Wyższej Szkoły Bankowej.
- Klóska, R. (2015). *Innowacyjność jako determinanta rozwoju regionalnego w Polsce*. Szczecin: Wydawnictwo Naukowe Uniwersytetu Szczecińskiego.
- Korenik, S. (2004). *Dysproporcje w rozwoju regionów Polski – wybrane aspekty*. Wrocław: Wydawnictwo Akademii Ekonomicznej we Wrocławiu.
- Korenik, S. (1999). *Rozwój regionu ekonomicznego na przykładzie Dolnego Śląska*. Wrocław: Wydawnictwo Akademii Ekonomicznej im. Oskara Langego we Wrocławiu.
- Kotlińska, J. (2011). Finansowanie rozwoju lokalnego i regionalnego a poziom zadłużenia jednostek samorządu terytorialnego. *Zeszyty Naukowe Wyższej Szkoły Bankowej w Poznaniu*, 38, 279–290.
- Kudłacz, T., Grzebyk, M. (2002). Zróżnicowanie gmin pod względem poziomu rozwoju społeczno-gospodarczego w regionie rzeszowskim. *Zeszyty Naukowe Akademii Ekonomicznej w Krakowie*, 588, 89–98.
- Małachowski, K. (2007). Teoretyczne podstawy regionu ekonomicznego – wybrane aspekty. *Europa Regionum*, X, 54–55.
- Młodak, A. (2006). *Analiza taksonomiczna w statystyce regionalnej*. Warszawa: Difin.

- Paradysz, J. (2012). Statystyka regionalna: stan, problemy i kierunki rozwoju. *Przegląd Statystyczny*, 2 (numer specjalny), 191–204.
- Pike, A., Rodriguez-Pose, A., Tomaney, J. (2007). What kind of local and regional development and for whom? *Regional Studies*, 41 (9), 1253–1269.
- Rozwój (2018). Słownik języka polskiego PWN. Pobrano z: <http://sjp.pwn.pl/szukaj/rozwój>.
- Region (2018). Encyklopedia PWN. Pobrano z: <http://encyklopedia.pwn.pl/haslo/3966703/region.html>.
- Strahl, D. (2005). Zróżnicowanie rozwoju regionalnego na poziomie NUTS-2 w krajach Unii Europejskiej. *Prace Naukowe Akademii Ekonomicznej we Wrocławiu*, 1083, 18.
- Szewczuk, A. (2010). Triada zależności przyczynowo-skutkowych: rozwój lokalny i regionalny – nowe zarządzanie publiczne – partycypacja obywatelska. *Zeszyty Naukowe Wyższej Szkoły Bankowej*, 31, 83–97.
- Szymła, Z. (2005). Podstawy badań rozwoju regionalnego. *Folia Oeconomica Bochniensia*, 3, 101–110.
- Wydymus, S. (1984). Wykorzystanie procedur porządkowania liniowego w predyktywnej analizie stopnia dysproporcji rozwojowych w gospodarce światowej. *Zeszyty Naukowe Akademii Ekonomicznej w Krakowie*, 181, 37–61.

Regions in Poland and their Development in Taxonomic Analysis

Keywords: region, development, statistical analysis, taxonomic

Summary. The processes of regions' development are influenced by multiple factors and taking their full list into account is not possible due to substantive complexity of this economic category and the lack of appropriate statistical information. On account of the far reaching synthesis of a multifaceted problem of development, its appropriate measurement, especially in the territorial dimension, requires a careful selection of indicators but, so far, this problem has not been explicitly solved and in such types of research sets of measures constitute the compromise between substantive reasons and information capacity of databases. The need to deal with and monitor this issue makes quantification possible but ambiguous. The objective of the paper is to present the current statistical picture of regions' development in Poland.

Translated by Rafał Klóska

Cytowanie

Klóska, R. (2018). Regiony w Polsce i ich rozwój w ujęciu taksonomicznym. *Marketing i Zarządzanie*, 3 (53), 87–95. DOI: 10.18276/miz.2018.53-08.